

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 285/2025
06.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Васиљевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 89/21 од 26.09.2024. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 91/24 од 06.12.2024. године, у седници већа одржаној 06.03.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Васиљевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 89/21 од 26.09.2024. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 91/24 од 06.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој К 89/21 од 26.09.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, за коју је одређено да се неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 91/24 од 06.12.2024. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Рашкој и окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Васиљевић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, са

предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је против окривљеног вођен и правноснажно окончан дисциплински поступак пред дисциплинским тужиоцем Адвокатске коморе Чачка, па према одредби члана 34. став 4. Устава Републике Србије, у ситуацији када суд има сазнање да је против окривљеног у истој ствари раније вођен и правноснажно окончан дисциплински или други поступак, дужан је да води рачуна о повреди начела поновног суђења. У вези наведеног истиче, да су чињенице које су обухваћене правноснажним решењем Адвокатске коморе Чачак идентичне у битном са чињеницама које представљају елементе кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. С тим у вези, бранилац нумерише повреду одредбе чл. 439. тачка 1) ЗКП, односно истиче да нема елемената кривичног дела, јер се ради о правноснажно пресуђеној ствари, на који начин уствари указује на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

У конкретном случају се не ради о правноснажно пресуђеној ствари, па стога вођење кривичног поступка против окривљеног АА због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. КЗ, а након окончања дисциплинског поступка против окривљеног, по налажењу овога суда, не представља повреду начела *ne bis in idem*.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Дакле, правило *ne bis in idem* (пресуђена ствар), не односи се на истовремено вођење дисциплинског и кривичног поступка, већ се односи на поновно доношење правноснажне судске одлуке, против истог окривљеног и поводом истог догађаја. Стога вођење дисциплинског поступка у конкретном случају није представљало сметњу да буде вођен и кривични поступак против окривљеног, нити указује на битну повреду одредаба кривичног поступка.

Дисциплински поступак се води због лакших и тежих повреда радне обавезе и у том поступку се утврђује дисциплинска одговорност за учињене повреде посебних правила понашања којих се запослени морају придржавати на раду и у вези са радом, а за које се могу изрећи прописане дисциплинске мере радноправног карактера, док се кривичним правом штите основне друштвене вредности, кроз прописивање кривичних дела и кривичних санкција као репресивних мера које се могу изрећи учиниоцу кривичног дела, са циљем сузбијања криминалитета.

Имајући у виду наведено, то без обзира на чињеницу што је дисциплински поступак завршен одбацивањем дисциплинске пријаве, а покренут је због догађаја који произлази из истих чињеница, у конкретном случају није испуњен критеријум да се ради о правноснажно пресуђеној ствари у смислу члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, па стога окончањем дисциплинског поступка нису постојале процесне сметње да се против окривљеног води друга врста поступка поводом истог животног догађаја, у конкретном случају кривичног поступка пред редовним судом.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда на штету овог окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног наводи да је изрека пресуде неразумљива, на који начин истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Такође, истиче да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде, а дати разлози су нејасни у погледу одлучних чињеница, на који начин указује и на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости, бранилац истиче да окривљени није заступао интересе оштећене ББ, да оштећену није заступао пред судом, нити пред Осигуравајућим друштвом, као и да је пуномоћје окривљеног дато без његовог знања, да се све одиграло преко треће женске особе која се лажно представљала, да окривљени никада није видео оштећену ББ, као и да приликом уплате новца на рачун окривљеног није наведено које лице је вршило уплату новца, на који начин бранилац оспорава доказну снагу изведених доказа и утврђено чињенично стање у смислу члана 440. ЗКП, а која повреда, као и повреда члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић